

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 1014200702
Dátum vydania rozhodnutia: 07.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014200702.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej a JUDr. Marty Molnárovej v právnej veci žalobcu: D EXPRES, k.s., so sídlom Vrútocká 48, Bratislava, IČO: 35 709 651, právne zastúpená: Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky, so sídlom Palisády 36, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/006/2014 zo dňa 28. januára 2014, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/98/2014-39 zo dňa 16. novembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/006/2014 zo dňa 28.01.2014, žalovaná (ďalej aj rada) podľa § 64 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene a doplnení zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) uložila žalobcovi sankciu - upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že odvysielal dňa 17.07.2013 o cca 14:00 hod. na programovej službe L. „J.“, v rámci ktorého odvysielal o cca 18:48 hod. pieseň s názvom „S.“, ktorá obsahovala vulgárne a obscénne vyjadrovanie, čím nezabezpečil časové zaradenie tohto programu v súlade s podmienkami ustanovenými v § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania (vyhláška Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania - ďalej aj Jednotný systém označovania alebo len vyhláška).

2. Krajský súd z predložených pripojených administratívnych spisov žalovaného zistil, že oznámením zo

dňa 10.09.2013 začal žalovaný správne konanie voči žalobcovi vo veci možného porušenia § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom v oznámení bol prepis textu piesne S., ktorú žalobca odvysielal dňa 17.07.2013, a to v anglickom jazyku i v slovenskom preklade. Oznámenie o začatí správneho konania obsahovalo právnu kvalifikáciu skutku tvoriaceho predmet konania, výzvu žalobcovi na vyjadrenie sa k veci a poučenie o jeho procesných právach. Podkladom pre začatie správneho konania bola správa o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z. uskutočnenej na základe sťažností poslucháčov na vulgárne výrazy obsiahnuté v texte piesne. Žalobca vo vyjadrení k správne konaniu uviedol, že sa nemal ako domnievať, že by odvysielaním piesne mohol porušiť zákon, keďže daná pieseň bola v rovnakej verzii vysielaná pravidelne aj inými vysielateľmi bez toho, aby správny orgán v danej veci konal. Preklad textu piesne označil za subjektívny, namietal neadekvátnosť prekladu niektorých použitých výrazov. Mal za to, že § 2 ods. 1 písm. a/ a c/ vyhlášky (v časti sexuálne prejavy) možno v rozhlasovom vysielaní aplikovať len na najintenzívnejšie a nesporné prípady.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že dňa 28.01.2014 Rada pre vysielanie a retransmisii jednohlasne prijala rozhodnutie č. RL/006/2014 o uložení sankcie žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. - upozornenie na porušenie zákona, za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorej sa mal žalobca dopustiť tým, že odvysielal dňa 17.07.2013 o cca 14:00 hod. na programovej službe L. „J. ...“, v rámci ktorého odvysielal o cca 18:48 hod. pieseň s názvom S. ktorá obsahovala vulgárne a obscénne vyjadrovanie, čím nezabezpečil časové zaradenie tohto programu v súlade s podmienkami ustanovenými v § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 05.03.2014.

4. Krajský súd dôvodil, že žalovaná v predmetnom konaní riadne zistila skutkový stav veci a postupovala v medziach zákona, keď pri rozhodovaní vychádzala z autentického záznamu vysielania žalobcu zo dňa 17.07.2013 - programu „J.“, a prepisu textu piesne s názvom S., ktorú žalobca odvysielal v rámci uvedeného programu o cca 18:48 hod. Podotkol, že prepis textu piesne je verným záznamom vysielania, čo nespochybnil ani žalobca v písomnom vyjadrení k začatému správne konaniu. Skutočnosť, že žalovaná zabezpečila preklad textu piesne prostredníctvom svojho zamestnanca, bez využitia prekladateľa zapísaného v zozname znalcov a tlmočníkov Ministerstva spravodlivosti SR, nemala podľa názoru krajského súdu za následok nesprávnosť prekladu a nemohla viesť k pochybnostiam o autenticite odvysielaného textu piesne. Krajský súd podotkol, že úradný preklad textu odvysielanej piesne pripojený žalobcom k žalobe (vypracovaný prekladateľkou Mgr. O. E., zapísanou v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR v odbore anglický jazyk, ev. č. 970212) sa napriek opačnému tvrdeniu žalobcu nijako podstatne neodlišuje od tej verzie prekladu, s ktorou pracovala žalovaná, a to pokiaľ ide o výrazy vyhodnotené žalovanou ako vulgárne a obscénne, ani v celkovom vyznení textu piesne.

5. Krajský súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že z vyjadrení strán nevyplýval žiadny konkrétny spor o to, či nejaký verš, výraz alebo slovné spojenie v odvysielanom programe zaznelo alebo nie, prípadne či preklad určitej časti piesne alebo konkrétnych slovných spojení, ktorý mala k dispozícii žalovaná, je nesprávny alebo zavádzajúci. Významové odchýlky medzi prekladom žalovaného a úradným prekladom, ktorý predložil žalobca, nemožno podľa názoru krajského súdu považovať za natoľko významné, že by vyvolávali pochybnosti o obsahu textu v slovenskom jazyku a odôvodňovali by potrebu zabezpečenia nového prekladu súdnym prekladateľom (krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4Sž/5/2015 zo dňa 06.10.2015, str. 17). Z uvedených dôvodov nepovažoval krajský súd za sporný či pochybný skutkový stav, z ktorého žalovaná pri rozhodovaní vychádzala. Krajský súd dodal, že je podstatné to, čo skutočne odznelo vo vysielaní, neexistoval dôvod žiadať o poskytnutie textu predmetnej piesne jej autora alebo vydavateľa. K zrozumiteľnosti textu spievaného (rapovaného) v slangovej angličtine americkej subkultúry, krajský súd sa vyjadril, že každý text interpretovaný v anglickom jazyku v hudobnom diele odvysielanom v rozhlasovom vysielaní je potrebné zásadne považovať za zrozumiteľný pre mladistvých do 18 rokov. Aj z tohto pravidla bolo podľa názoru krajského súdu samozrejme nutné pripustiť výnimky, na čo však v danom prípade nebol dôvod, pretože text posudzovanej piesne bol interpretovaný v jednoduchej hovorovej, hoci slangovej angličtine, najmä v niekoľko krát opakovanom refréne je pomerne ľahko zrozumiteľný, vrátane tých

výrazov a vyjadrení, ktoré žalovaný považoval za vulgárne a obscénne.

6. V odôvodnení krajského súdu bolo konštatované, že žalovaný správne zvýraznil, že anglický jazyk sa povinne vyučuje od 3. ročníka základnej školy, s cieľom zákonodarcu dosiahnuť, aby sa každý absolvent strednej školy vedel plynule dorozumieť po anglicky. Krajský súd súhlasil s tvrdením žalovaného, že priemerný maloletý poslucháč do 18 rokov má dostatočnú znalosť hovorovej angličtiny, aby rozpoznal a porozumel vulgárnym výrazom použitým v texte posudzovanej piesne aj bez toho, aby predtým žil v prostredí americkej subkultúry.

7. Krajský súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že nepovažoval za potrebné viesť ďalšie dokazovanie na zisťovanie miery zrozumiteľnosti textu piesne pre chránenú skupinu maloletých, ani na jeho spôsobilosť negatívne ovplyvňovať jej vývoj. Poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 3Sž/4/2007, 4Sž/5/2015), z ktorej vyplýva, že žalovaný ako kolektívny orgán je plne oprávnený uvážiť, či určitý program prekračuje hranice slušnosti a všeobecne akceptované morálne pravidlá spoločnosti, či obsahuje vulgárne a obscénne vyjadrovanie a na tomto základe ho vyhodnotiť za nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov. Posúdenie tejto otázky patrí do kompetencie rady, ktorej 9 členov reprezentuje spoločnosť, jej priemerné vnímanie. Správne uváženie tohto kolektívneho orgánu nemôže byť nahradené odborným vyjadrením ani znaleckým posudkom. Rozhodnutie rady založené na zákonom povolenom správnom uvážení je súd oprávnený preskúmať len do tej miery, či táto úvaha nevybočila z medzí a hraníc stanovených zákonom (§ 27 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - SSP), k čomu v danom prípade podľa názoru krajského súdu nedošlo. Ďalej krajský súd dôvodil, že nemožno poprieť, že aj vulgárne výrazy majú svoje miesto v hovorovej reči a nepochybne aj v umení. Zákonodarca však z vôle spoločnosti, ktorú reprezentuje aj rada, stanovil, že vulgárne výrazy a obscénne vyjadrovanie v rozhlasovom vysielaní môžu mať negatívny vplyv na maloletých, sú pre túto vekovú skupinu nevhodné a neprístupné a vo vysielaní môžu byť zaradované iba v stanovených časoch. Zveril zároveň žalovanej kompetenciu svojou rozhodovacou činnosťou uvádzať stanovené pravidlá do života, identifikovať taký obsah vysielania, ktorý je nevhodný a neprístupný pre mladistvých a sankcionovať porušenie pravidiel obsahnutých v citovaných predpisoch.

8. Krajský súd následne vo svojom odôvodnení konštatoval, že posúdenie textu predmetnej piesne ako obsahujúceho vulgarizmy, obscénne vyjadrovanie a to z hľadiska ich kontextuálneho výskytu, spôsobu a formy vyjadrenia, ako aj intenzity a frekvencie výskytu, považuje súd za opodstatnené a neprekračujúce hranice zákona, ktorým sa v záujme ochrany mravnosti stanovili citované obmedzenia slobody prejavu a šírenia informácií. Možno len súhlasiť so žalovanou v tom, že vzhľadom na vysokú intenzitu a frekvenciu nevhodných obsahov, vulgárny a značne obscénny kontext ich uplatnenia v diele ako aj fakt, že nevhodné obsahy tvoria prevažnú časť hudobného diela, ktoré je samoúčelným vulgárnym a obscénnym stvárnením sexuálnej posadnutosti a zároveň s prihliadnutím na absenciu akéhokoľvek morálneho posolstva hudobného diela je klasifikácia programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov v plnej miere odôvodnená. Krajský súd vo svojom odôvodnení poukazoval aj na to, že z hľadiska právnej sily ide o zákon, ktorý v citovaných ustanoveniach stanovil povinnosť vysielateľa zohľadniť vekovú vhodnosť programov pre maloletých a zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s osobitným predpisom, pričom určil hodnotiace kritériá neprístupnosti alebo nevhodnosti, ktoré je nutné použiť pri vyhodnocovaní obsahu z hľadiska ochrany maloletých. Fakt, že klasifikáciu zvukových záznamov umeleckého výkonu obsahujúcich vulgárny jazyk alebo obscénne vyjadrovanie ako nevhodných a neprístupných pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov a ich zaradenie do vysielania až medzi 22 - 06 hod. obsahuje vyhláška Ministerstva kultúry SR prijatá na základe zákonného splnomocnenia, neznamená podľa názoru súdnej praxe neústavné obmedzenie slobody prejavu. K obmedzeniu slobody prejavu uložením sankcie upozornenia na porušenie zákona za porušenie povinnosti zohľadniť vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých a zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami vyhlášky, t. j. v prípade programov nevhodných a neprístupných pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov po 22:00 hod a pred 06:00 hod., v danom prípade došlo na základe zákona, v záujme ochrany mravnosti ako legitímneho cieľa a spôsobom, ktorý za daných okolností nemožno považovať za neprimeraný. Krajský súd nevidel žiadny dôvod pre pochybnosti o ústavnosti aplikovanej právnej úpravy ustanovujúcej medze slobody

prejavu a šírenia informácií.

9. Záverom sa krajský súd vyjadril, že žalovaná v konaní dostatočne zistila skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdila a svoje závery aj náležite odôvodnila, preto krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, v ktorej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že sa zrušuje rozhodnutie a vec sa vracia žalovanému (správnemu orgánu) na ďalšie konanie.

11. Žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti namietal ustanovenie § 32 ods. 1 Správneho poriadku (ďalej len „SP“), v zmysle ktorého je správny orgán povinný zabezpečiť potrebné dôkazy na úplné zistenie skutkového stavu. Správny orgán podľa žalobcovho tvrdenia je povinný si zaobstarať zákonné podklady pre svoje rozhodnutie. Poukázal, že na dokazovanie relevantných skutočností možno podľa Správneho poriadku použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci. V zmysle § 34 SP sú to najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a obhliadky. V zmysle ustanovenia § 119 SSP, vychádza správny súd zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy.

12. Žalobca uviedol, že pri posudzovaní porušenia povinnosti žalobcu vyplývajúcej z ustanovení § 20 ods. 5 zákona v spojení s ustanoveniami § 2 ods. 1 písm. a), § 2 ods. 3a a § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania bol žalovaný povinný preukázať nad akúkoľvek mieru pochybnosti, že v programovej službe rádia L. bolo ako nesprávne časovo zaradené do vysielania odvysielané dielo obsahujúce vulgarizmy, (teda časť programu), ktoré by bolo nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

13. Žalobca mal za to, že žalovaný podkladmi nachádzajúcimi sa v spise nepreukázal naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu. Dokazovanie žalovaného malo byť v konaní zamerané na preukázanie toho, čo vo vysielaní skutočne odznelo, či bol obsah piesne zrozumiteľný a následne bolo potrebné preukázať či išlo o vulgarizmy neprístupné do 18 rokov a ich dosah na maloletých poslucháčov. Vyzdvihol, že krajský súd v rozsudku k uvedenému smerujúce námietky žalobcu ako nerelevantné odmietol, čím v rozpore s príslušnými právnymi predpismi vec nesprávne právne posúdil. Vo svojej kasačnej sťažnosti žalobca namietal bod 37 rozsudku krajského súdu tým, že v predmetnom správnom konaní krajský súd úplne a presne zistil skutkový stav veci a postupoval v medziach zákona, keď pri rozhodovaní vychádzal z prepisu piesne vyhotovenom zamestnancom žalovaného. Krajský súd nepovažoval skutočnosť, že žalovaný zabezpečil preklad textu piesne prostredníctvom svojho zamestnanca, bez využitia úradného prekladateľa, za spôsobilú vyvolať pochybnosti o autenticite prepisu textu odvysielanej piesne a jeho preklade piesne. S názorom krajského súdu sa žalobca nestotožňoval. Za spornú považoval žalobca aj tú skutočnosť, či zamestnanec žalovaného, v rozhodnutí ani v rozsudku bližšie nešpecifikovaný, bol dostatočne kvalifikovaný na to, aby podklad pre správne konanie zabezpečoval prepisom odpočutého textu zo záznamu vysielania. Samotné rozhodnutie podľa vyjadrenia žalobcu neobsahuje zmienku o pôvode originálneho textu piesne použitého v konaní. Takto nie je možné posúdiť základnú skutočnosť s ohľadom na jej autenticitosť a zákonnosť. Žalobca mal za to, že pre účely zabezpečenia zákonného podkladu pre rozhodnutie, mal žalovaný zabezpečiť originálny text, prípadne zabezpečiť overený prepis textu vyhotovený prekladateľom zapísaným do zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Žalobca namietal spôsob získania prepisu textu a považoval ho za nezákonný, netransparentný, odporujúci základným zásadám správneho konania. Navyiac, na zistenie skutkového stavu žalovaný iný dôkaz nevykonal a svoje závery odvodil výlučne zo svojich úvah a subjektívnych pocitov z „umeleckého prekladu“, ktorý bol zjavne formulovaný spôsobom, ktorý zvýrazňoval vulgarizmus a obscénosť textu.

14. Kasačný sťažovateľ sa nestotožňoval s názorom krajského súdu, keď v bode 38 rozsudku vytkol, že krajský súd nesprávne vec posúdil tým, že v ňom uviedol, že sa preklady predložené stranami nijako podstatne nelíšili, a to pokiaľ ide o výrazy vyhodnotené žalovaným ako vulgárne a obscénne, ani v

celkovom vyznení textu piesne. Významové odchýlky medzi prekladom žalovaného a žalobcovým úradným prekladom, krajský súd nepovažoval za natoľko významné, že by vyvolávali pochybnosti o obsahu textu v slovenskom jazyku a odôvodňovali by potrebu zabezpečenia nového prekladu súdnym prekladateľom. Ďalej dôvodil, že posudzovaný text nie je v štátnom jazyku Slovenskej republiky a nespĺňa podmienky zrozumiteľnosti bežne vyučovaného anglického jazyka (text je takmer celý napísaný v slangu), mal žalovaný vychádzať pri rozhodovaní len z prekladu realizovaného v konaní na to oprávnenými osobami (prekladateľ zapísaný do zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedeného Ministerstvom spravodlivosti SR). Preklad realizovaný žalovaným nie je v súlade so SP zákonným podkladom pre rozhodnutie, nakoľko nejde o notoriu a preklad žalovanému nebol známy ani z jeho úradnej činnosti. Žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti vytkol krajskému súdu, že sa v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal jeho namietanou správnosťou prekladu v žalobe. Poukazoval, že z porovnania oboch prepisov textu vyplývalo, že prevažná časť vulgárnych slov nachádzajúcich sa v prepise textu, z ktorého vychádzal žalovaný, sa v skutočnosti v prepise textu úradným prekladateľom nenachádza. Takáto verzia piesne je nepomerne „jemnejšia“ oproti verzii z prepisu žalovaného, ktorá robí text značne expresívny. Žalobca sa domnieval, že žalovaný pri zabezpečení slovenského znenia textu piesne nepostupoval v súlade s právnymi predpismi, a ako podklad rozhodnutia použil preklad neautentického textu, bez toho, aby bolo zjavné kto a ako tento preklad realizoval. Vyzdvihol, že krajský súd rovnako neodôvodnil na základe akých kritérií dospel k názoru, že významové odchýlky (podľa žalobcu značné rozdiely) nemožno považovať za natoľko významné, aby vyvolávali pochybnosti o obsahu textu v slovenskom jazyku.

15. Žalobca poukázal, že považuje odôvodnenie krajského súdu v bode 39 rozsudku v merite zrozumiteľnosti textu piesne za nedostatočné. Neobstojí tvrdenie, že „každý text interpretovaný v anglickom jazyku v hudobnom diele odvysielanom v rozhlasovom vysielaní je treba zásadne považovať za zrozumiteľný pre mladistvých do 18 rokov“ a tvrdenie, že „priemerný maloletý poslucháč do 18 rokov má dostatočnú znalosť hovorovej angličtiny, aby rozpoznal a porozumel vulgárnym výrazom použitým v texte posudzovanej piesne aj bez toho, aby predtým žil v prostredí americkej subkultúry“. Žalobca súhlasil s tvrdením, že cieľom zákonodarcu bolo dosiahnuť stav, kedy sa každý absolvent strednej školy plynule dorozumie v anglickom jazyku. Poukazoval však na skutočnosť, že zámer zákonodarcu v tomto prípade nekorešpondoval so skutočnosťou. Vyzdvihol aj skutočnosť, že ohľadne skutočnej zrozumiteľnosti textu krajský súd a ani žalovaný nevykonali žiadne dôkazy. Vychádzal len zo zámeru zákonodarcu a tento prijať ako objektívnu realitu odporoval princípu úplného a presného zistenia skutkového stavu podľa § 32 Správneho poriadku. Zastával názor, že aj keď sa plošne na území Slovenskej republiky vyučuje anglický jazyk od 3. ročníka základnej školy, tak predpoklad, že absolvent strednej školy, ktorý si tento jazyk zvolí ako maturitný predmet disponuje takou lingvistickou výbavou, aby mohol byť označený za plynule hovoriacu osobu. Naviac, nie každý maturant si vyberie ako maturitný predmet angličtinu. Podotkol, že slangová angličtina sa v slovenských školách nevyučuje. Žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti tiež poukázal, že ani osoba komunikačne vyspelá v anglickom jazyku nie je spôsobilá rozumieť vypočutú pieseň tak, ako keď číta text, prípadne preklad textu alebo vidí k danej piesni klip. Vyzdvihol, že ak krajský súd a pred tým žalovaný judikovali zrozumiteľnosť počutého textu bez vykonania jediného relevantného dôkazu na túto skutočnosť, išlo o porušenie ustanovení Správneho poriadku s nesprávne právne posúdenie vecí. Žalobca tiež krajskému súdu vytkol, že sa nijako nevysporiadal s jeho námietkou v žalobe, že žalovaný nevykonal ohľadne zrozumiteľnosti textu piesne pre priemerného maloletého do 18 rokov žijúceho v Slovenskej republike žiadne dokazovanie. Podotýkal, že zrozumiteľnosť textu nie je všeobecne známou skutočnosťou a tiež pre žalovaného nemala ako vyplývať z jeho úradnej činnosti, iba úvaha žalovaného ohľadom povinnej výučby anglického jazyka nie je dostatočná na preukázanie zrozumiteľnosti textu nad akúkoľvek pochybnosť a v takej miere, aby umožňovala žalovanému skúmať aplikáciu noriem vyhlášky na daný prípad. Žalobca nepovažoval žalovaného za oprávneného a odborne spôsobilého na realizáciu takýchto odborných posúdení, a preto bolo potrebné, aby krajský súd odmietol záver žalovaného o zrozumiteľnosti sporného obsahu pre chránenú skupinu maloletých poslucháčov. K porozumeniu textu predmetnej piesne kasačný sťažovateľ uviedol, že krajský súd nevykonal ako dôkaz k žalobe priložené odborné vyjadrenie z ktorého vyplývalo, že v kultúrnom kontexte anglického jazyka, ako aj v kontexte jasnosti a zrozumiteľnosti odvysielanej piesne môže porozumieť predmetnému textu iba osoba, ktorá mala intenzívny tréning anglického jazyka alebo iba osoba, ktorej bol text vysvetlený. Časti textu medzi

refrénni považoval za príliš rýchle na to, aby sa dali rozoznať aj pre osoby hovoriace angličtinou ako rodným jazykom. Z odborného vyjadrenia rovnako vyplývalo aj to, že preklad použitý žalovaným nie je adekvátny.

16. K bodom 41 rozsudku žalobca udával, že krajský súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie na zisťovanie miery zrozumiteľnosti textu piesne pre chránenú skupinu maloletých, ani na jeho spôsobilosť negatívne ovplyvňovať jej vývoj. Kasačný sťažovateľ konštatoval, že tvrdenie krajského súdu, žalovaný je plne spôsobilý na správne uváženie toho, či určitý program prekračuje hranice slušnosti a všeobecne akceptované morálne pravidlá spoločnosti a na tom základe ho vyhodnotiť za nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov. Ďalej uviedol, že správne uváženie tohto kolektívneho orgánu nemôže byť nahradené odborným vyjadrením ani znaleckým posudkom. Žalovaný sa s názorom krajského súdu nestotožňoval. Napriek tomu, žalovaný nedisponoval odbornými znalosťami v oblasti detskej psychológie, sociológie, resp. jazykovedy robí v rozhodnutí zásadné závery týkajúce sa práve týchto vedných disciplín vo vzťahu k posudzovanému textu. Žalobca považoval potencióálnu vulgárnosť a obscénosť textu za otázku odbornú a nie právnu. Podľa názoru žalobcu neobstoja názory žalovaného o tom, do akej miery vyznela predmetná pieseň vulgárne. Žalobca v žalobe predložil odborné vyjadrenie detskej psychologičky Mgr. E. Q. - R., z ktorého vyplynulo, že text piesne S. obsahovalo vulgárne slová len v minimálnom množstve, viac obsahovalo slovné spojenia, ktoré sú nevhodné, so zameraním na nepriame či priamejšie odkazy na sexuálne správanie a intimitu. Väčšina slov a slovných spojení je z roviny silných a šokujúcich, ale verejne prijateľných slov, a tým z hľadiska kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele, ktoré pre mladú generáciu nepatrí medzi extrémne nevhodné. Žalobca poukázal, že krajský súd v rozpore so zákonom tento dôkaz nevykonal, čoho následkom je nesprávne právne posúdenie veci.

17. Žalobca sa vo svojej kasačnej sťažnosti vyjadril aj k bodu 44 rozsudku krajského súdu, s ktorým sa nestotožňoval. Uvádza, že krajský súd nepovažoval za neústavné obmedzenie slobody prejavu prostredníctvom Jednotného systému označovania ako právnej normy so silou vyhlášky, nie zákona. Žalobca videl nesúlad s právnymi predpismi v tom, že žalovaný sa pri kvalifikácii skutkovej podstaty správneho deliktu opieral o ustanovenie § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý odkazuje poznámkou pod čiarou na podzákonnú normu § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania. Zo znenia tohto ustanovenia § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania možno vyvodit' implicitný, avšak dostatočne zrejmy zákaz vysielania. Podľa žalobcu bolo zrejmé, že § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. možno využit' len v kombinácii s konkrétnym ustanovením vyhlášky (§ 4 ods. 1). Konkrétny zákaz, resp. časové obmedzenie pre určité druhy programov má teda charakter obmedzenia slobody prejavu a práva šírit' informácie. Takéto obmedzenie ústavného práva však nebolo realizované zákonom, resp. na základe zákona, ale výlučne vyhláškou. V kasačnej sťažnosti žalobca uvádzal, že základnou podmienkou pre určenie medzi základných práv a slobôd je forma zákona, v žiadnom prípade nie akt orgánu štátnej správy (Nález PL. ÚS z 06.10.1994). Obmedzenia základných práv a slobôd musí vyplývať priamo zo zákona. Splnomocňovacie ustanovenie v zákone nemôže oprávniť štátny orgán, aby formou vyhlášky vymedzil určité obmedzenie základných práv a slobôd. Vyhláška môže obsahovať detaily obmedzenia práva. Podľa žalobcu však nemožno medze základných práv určovať výlučne podzákonnou normou. Žalobca mal za to, že k obmedzeniu jeho práv v tomto prípade nedochádzalo zákonom a ani na základe zákona, ale až podzákonnou normou vo forme vyhlášky. Zákon a ani iný právny predpis s právnou silou zákona v čase vydania rozhodnutia výslovne nespĺnomocnil Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, aby v Jednotný systém označovania upravil akékoľvek obmedzenie základných práv a slobôd. V zmysle zákona č. 343/2007 Z. z. môže byť predmetom Jednotného systému označovania len systém označovania, nie akékoľvek časové obmedzenie vysielania označených programov. Kasačný sťažovateľ uvádzal, že v súlade s názorom krajského súdu uvedeným v rozsudku by mohla nastať absurdná situácia, kedy Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) vymedzi právo vysielat' programy nevhodné pre maloletých do 18 rokov v čase medzi 9:00 hod. až 13:00 hod a programy univerzálne vhodné bez vekového obmedzenia umožni vysielat' iba v nočných hodinách. Ak obmedzenia základného práva obsahuje výlučne vyhláška, môže byť táto využitá aj ako prostriedok cenzúry a popretia možnosti slobodne šírit' v demokratickej spoločnosti ideu a informácie. Podľa žalobcu výklad krajského súdu zveruje rozhodovanie o právach do rúk orgánov štátnej správy (ministerstvo ako

autor Jednotného systému označovania a žalovaný ako vynucovateľ Jednotného systému označovania). Žalobca mal za to, že zákonodarca sa prostredníctvom zákona ako ani zákona č. 343/2007 Z. z. nevzdal a nemohol vzdať svojho suverénneho práva určovať povinnosti v súlade s ústavou.

18. Žalobca záverom svojej kasačnej sťažnosti uvádzal, že je teda zrejmé, že § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania nie je v súlade s čl. 13 ods. 2 a s čl. 26 ods. 4 ústavy, keďže slobodu prejavu a právo šíriť informácie nemožno obmedziť vyhláškou. Rovnako má žalobca za to, že § 20 ods. 5 zákona, pokiaľ ide o povinnosť „zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom“, nie je v súlade s čl. 13 ods. 2 a čl. 26 ods. 4 ústavy, keďže medze základných práv a slobôd nemožno určovať až cestou vykonávacieho predpisu.

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne písomne vyjadril. Uviedol, že sa v plnej miere stotožňoval so závermi Krajského súdu v rozsudku vo veci č. k. 2S/98/14 zo dňa 16. 11. 2016, v zmysle ktorých Rada ako príslušný správny orgán v rámci konania v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Žalovaný zdôrazňoval vo svojom vyjadrení, že jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 SP, nevykazovalo formálne ani logické nedostatky, bolo riadne odôvodnené a vychádzalo zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení SP a žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo veci č. k. 2S/98/2014 zo dňa 16.11.2016 zamietol.

20. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na prepis textu piesne. Vyjadril sa, že podklady pre rozhodnutie tvorili tak, ako je uvedené aj v znení rozhodnutia č. RL/006/2014, záznam vysielania programu J... zo dňa 17. 07. 2013 o cca 14:00 hod. odvysielaný na programovej službe L., prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu oznámenia o začatí konania a písomné vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania zo dňa 31.10.2013. Prepis textu piesne, resp. prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí súčasť administratívneho spisu a bol podkladom prerokovania vo veci je možné vnímať výhradne ako prejav zásady písomnosti správneho konania. Skutkový stav je v jeho najhodnovernejšej podobe zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný (prepísaný) text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne vo zvukovej zložke. Písomnosť označená v administratívnom spise ako prepis/popis skutkového stavu je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia a je tiež písomnosťou, ktorá sa zasiela účastníkovi konania už pri začatí správneho konania práve z dôvodu, aby sa mohol k jej obsahu ako k jednému z podkladov pre rozhodnutie vyjadriť. Žalovaný postupom podľa § 33 ods. 2 SP poskytol žalobcovi možnosť na vyjadrenie sa k podkladu a spôsobu jeho zistenia pred vydaním rozhodnutia vo veci, keď v oznámení o začatí správneho konania žalobcu vyzval, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými boli záznam vysielania programu J... zo dňa 17.7. 2013 o cca 14:00 hod. odvysielaný na programovej službe L. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí konania. Žalobca mal rovnako možnosť navrhnúť dôkaz na podporu svojich tvrdení a bol poučený, že v prípade ak svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, žalovaný môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Žalobca vo svojom vyjadrení v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom vyjadrení konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie. Žalovaný tak pre rozhodnutie v správnom konaní nepoužil žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospel k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bol aj prepis/popis skutkového stavu (text piesne S.) žalovaným. Dodal, že tvrdenie žalobcu o potrebe zaobstarat' si pre účely správneho konania originálny text piesne, resp. zabezpečiť overený prepis textu vyhotovený prekladateľom zapísaným do zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky považoval žalovaný za zjavne neopodstatnené. Žalovaný zdôrazňoval, že pre náležité posúdenie predmetu správneho konania je relevantné len to, čo bolo vysielateľom v špecifikovaný čas skutočne odvysielané, pričom originálna verzia textu piesne od autora sa môže líšiť, keďže mnohokrát existuje viacero verzií jednej a tej istej piesne, čím by nedošlo k

presnému a úplnému zisteniu skutkového stavu žalovaným. Zo záznamu vysielania preukázateľne vyplývalo, že pieseň S. odznela v takej podobe, ako tvrdí žalovaný, a ktorá je v písomnej podobe zaznamenaná v prepise/popise skutkového stavu. So zákonnosťou vyhotovenia prepisu piesne žalovaným vyslovil svoj súhlas aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí. V súvislosti s týmto tvrdením žalovaný poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4Sž/5/2015. Podľa žalovaného spochybnenie autenticity prepisu/popisu skutkového stavu žalobcom je neopodstatnené. Prepis/popis skutkového stavu je zasielaný ako príloha oznámenia o začatí správneho konania, ktoré je podpísané predsedom Rady, je opečiatkované aj datované. Ako je uvedené už vyššie, jeho účelom bolo zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby. Žalovaný bol toho názoru, že je irelevantné, kto prepis vyhotovil. Podstatné je to, že ho Rada doručila navrhovateľovi ako prílohu oznámenia o začatí predmetného správneho konania, v ktorom ho upovedomila o tom, že bude podkladom pre rozhodnutie a vyzvala vysielateľa na vyjadrenie. Rada už v oznámení o začatí správneho konania oboznámila vysielateľa, že priložený prepis je vyhotovený z predmetného záznamu vysielania a zároveň ho vyzvala, aby uplatnil svoje prípadné námietky k obsahu tohto prepisu, avšak žalobca v žalobe neuvádzal konkrétne nepresnosti, resp. neidentifikoval časť tohto prepisu skutkového stavu, ktorá by nezodpovedala skutočnosti. Krajský súd v Bratislave sa napadnutým rozsudkom stotožnil s vyjadrením žalovanej. Žalovaný považoval za zrejmé, že pri zabezpečovaní podkladov pre rozhodnutie postupoval podľa predmetných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., dôsledne sa oboznámil so skutkovým stavom veci, pričom dospel k záveru, že podklady pre rozhodnutie sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci, o ktorých mal za to, že nie sú sporné, a vzhľadom na absenciu relevantných námietok žalobcu ani nemal o ich nespornosti pochybnosť. Rovnako vysielateľ ani v kasačnej sťažnosti neuvádzal žiadne konkrétne námietky týkajúce sa nepresnosti, či nesprávnosti podkladov pre rozhodnutie.

21. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu sa žalovaný vyjadril k prekladu. Uviedol, že žalobca uvádzal, že preklad vyhotovený žalovaným pre účely správneho konania je nesprávny, nakoľko nie je identický s úradným prekladom, ktorý predložil krajskému súdu žalobca. S vyvrátením pochyb o zákonom zabezpečení podkladov pre rozhodnutie sa Rada vysporiadala už v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako i na stranách 4-5 vyjadrenia k žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Žalobca bol v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Žalovaný udával, že v rámci správneho konania mu však nepredložil žiaden relevantný podklad, ktorým by namietal nesprávnosť jazykového prekladu Rady. Žalobca v rámci správneho konania ničím nepodložil svoje subjektívne tvrdenia o možnom rozpore významu vybraných anglických výrazov a túto námietku považoval žalovaný za ničím nepodloženú a zjavne účelovú. Pri zabezpečení prekladu odvysielaného textu žalovaný konal v súlade s § 32 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., v zmysle ktorého rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán sám. Nakoľko text piesne S. má charakter hovorovej angličtiny a nie odborného textu, žalovaný považoval preklad zabezpečený v rámci jeho činnosti za zodpovedajúci skutkovému stavu zachytenému v anglickom jazyku a dostačujúci pre účely správneho konania. Vyvodenie takéhoto záveru v súvislosti so zaobstarávaním podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní je zákonným postupom žalovaného, keďže je výhradne na jej uvážení, či vyhodnotí zabezpečenie si externého úradného prekladu ako opodstatnené alebo žiaduce vzhľadom na okolnosti toho, ktorého prípadu. V súvislosti s týmito tvrdeniami žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4Sž/5/2015 zo dňa 06.10.2015, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady č. RP/8/2015 zo dňa 24. 2. 2015. V predmetnom rozsudku najvyšší súd skonštatoval, že pre účely správneho konania je zabezpečenie prekladu Radou v rámci svojej činnosti dostatočné, nakoľko v prípade prekladu odvysielaného textu sa, cit.: „Nejedná sa totiž o preklad úradnej listiny, či súdnej písomnosti. Na preklad vulgárnych slov použitých v texte odvysielanej piesne postačuje preklad predložený odporkyňou.“ S namietanými odchýlkami vybraných častí piesne textu podľa prekladu predloženého žalobcom sa žalovaný vysporiadal na str. 4 -5 vyjadrenia zo dňa 7.7.2014 k žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. RL/006/2014. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že preklad textu piesne, ktorý mal na účely správneho konania k dispozícii nevykazoval významné odchýlky od prekladu textu, ktorý predložil žalovaný, čo potvrdil aj krajský súd vo svojom rozsudku, preto odmietal tvrdenie žalobcu o jej nezákonomnom postupe v tomto prípade.

22. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu uviedol argumenty k zrozumiteľnosti, ktoré namietal žalobca. Žalobca rozporoval správnosť záveru o skutočnosti, že anglický text posudzovaného hudobného diela je zrozumiteľný pre maloletého poslucháča vo veku do 18 rokov. V zmysle tvrdenia žalobcu nie je možné plošne na všetkých mladistvých aplikovať anglickú jazykovú úroveň maturanta z predmetu anglický jazyk k čomu dodával, že nie každý je schopný sa aj plynule dorozumieť v anglickom jazyku, a rovnako že nie každý absolvent strednej školy maturuje z anglického jazyka. Argumentom, ktorým žalobca zdôvodňoval nezrozumiteľnosť textu piesne S. pre priemerného mladistvého poslucháča do 18 rokov bol charakter textu, ktorý žalobca definoval ako slang americkej subkultúry. K zrozumiteľnosti textu predmetného hudobného diela pre chránenú skupinu maloletých do 18 rokov žalovaný konštatoval, že sa danou problematikou zaoberal už v napadnutom rozhodnutí, str. 8 - 9, a taktiež na str. 5 - 8 vyjadrenia k žalobe žalobcu, kde odôvodnila zákonnosť postupu Rady pri posudzovaní danej skutočnosti. Žalovaný sa pridŕžoval svojej predchádzajúcej konštatácie o všeobecnej zrozumiteľnosti anglického jazyka pre maloletých do 18 rokov. Vo svojom vyjadrení žalovaný konštatoval, že si bol vedomý skutočnosti, že úroveň znalosti anglického jazyka je medzi mladistvými individuálna. Postupujúc v medziach zákona pri posudzovaní skutkového stavu skonštatoval, že s ohľadom na systém školstva SR v oblasti jazykovej výučby, ako aj všeobecnú znalosť angličtiny cieľovou skupinou poslucháčov do 18 rokov osvojenou sledovaním anglických filmov, seriálov, čítaním anglických kníh, či počúvaním hudby v anglickom jazyku, bežne obsahujúcich rôzne slangové výrazy je nepochybné, že anglický jazyk na priemernej úrovni je súčasnej generácií maloletých do 18 rokov nepopierateľne známy a text piesne S.e nesporne zrozumiteľný pre priemerného poslucháča vo vekovej kategórii do 18 rokov, s čím vyjadril súhlas v napadnutom rozsudku aj krajský súd. Čo sa týka odborného posudku na posúdenie zrozumiteľnosti anglického textu pre mladistvých, na ktorý poukázal žalobca, Rada uviedla názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v rozsudku vo veci sp. zn. 3Sž/4/2007, v zmysle ktorého išlo v prípade posudzovania vplyvu obsahu vysielania na fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých v súvislosti s porušením ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. V zmysle uvedeného rozhodnutia bol tak žalovaný ako kompetentný správny orgán oprávnený predmetnú skutočnosť posudzovať a robiť o nej závery, a nie je potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu zabezpečiť externý odborný posudok. Žalovaný konštatoval, že vo vzťahu k predmetnej téme predstavuje Rada jediný zákonom určený kompetentný orgán na vytváranie objektivizovaného úsudku. Žalovaný tak postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, keď nepovažoval za potrebné viesť ďalšie dokazovanie na zisťovanie miery zrozumiteľnosti textu piesne pre maloletých do 18 rokov a vyvodil záver o nevhodnosti a neprípustnosti posudzovanej piesne Rosana pre chránenú skupinu poslucháčov do 18 rokov, s čím sa v napadnutom rozsudku stotožnil aj krajský súd.

23. Žalovaný konštatoval k nevhodnému obsahu piesne, že Rada ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom č. 308/2000 Z. z., pričom je jej prvoradým zákonným poslaním a povinnosťou presadzovať záujmy verejnosti. V prípade, ak pri naplnení tejto povinnosti dospeje Rada k záveru, že konaním spravovaného subjektu prišlo k porušeniu zákona, je oprávnená ho podľa § 64 a nasl. sankcionovať. Poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sž/4/2007, či rozsudok sp. zn. 4Sž/5/2015. Žalovaný v plnej miere súhlasil so záverom krajského súdu, že zákonodarca stanovil možný negatívny vplyv vulgárnych výrazov a obscénneho vyjadrovania v rámci rozhlasového vysielania, a že ich zaraďovanie vo vysielaní je prípustné iba vo vymedzenom čase. So záverom žalovaného o klasifikovaní posudzovaného hudobného diela, s ohľadom na vysokú intenzitu a frekvenciu nevhodných obsahov a vulgárnych vyjadrení a ich obscénny kontext, ako nevhodného a neprípustného pre maloletých do 18 rokov sa v napadnutom rozsudku stotožnil aj krajský súd. Žalovaný vo svojom vyjadrení podotkol, že tvrdenia žalobcu o nedostatočnosti zistenia skutkového stavu v súvislosti s nezabezpečením odborných posudkov, ktoré by preukazovali subjektívny názor správneho orgánu preto považovala za zjavne účelové.

24. K časti súladu správnych noriem žalovaný uvádzal, že súhlasí s názorom žalobcu, že k obmedzeniu základných práv môže prísť v podmienkach demokratického právneho štátu výhradne na základe zákona a v jeho medziach. S naplnením podmienok na obmedzenie slobody prejavu žalobcu sa žalovaný náležite vysporiadal na str. 14-16 napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s rozhodovacou praxou Rady bola

správnosť a aplikácia predmetného ustanovenia i obmedzenie slobody prejavu vysielateľa na základe potreby ochrany účelu predmetného zákona opätovne potvrdená rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Žalovaný zotrúva na argumentácií, ktorú uviedol vo svojom rozhodnutí tým, že pri obmedzení slobody prejavu žalobcu postupoval v súlade s ustanovením čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, keď rozhodol na základe zákona č. 308/2000 Z. z. K predmetnej argumentácii sa priklonil aj krajský súd. V súvislosti s obdobnými námietkami vysielateľa o nesúlade právnych predpisov, na základe ktorých prišlo k obmedzeniu slobody prejavu vysielateľa a jeho sankcionovaniu podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 z. z. (§ 20 ods. 5 v znení zákona č. 342/2012 Z. z.) žalovaný poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/5/2015.

25. K argumentu žalobcu o nezákonnosti rozhodnutia žalovaný uviedol, že Najvyšší súd SR rozsiahlou judikatúrou potvrdil zákonnosť postupu Rady v prípade sankcionovania porušenia ustanovenia § 20 ods. 5, resp. § 20 ods. 4 v znení neskoršej právnej úpravy a nespochybnil postup Rady, keď sa pri kvalifikácii skutkovej podstaty správneho deliktu opierala v nadväznosti na ustanovenia zákona o ustanovenia vyhlášky, ktoré odôvodňujú klasifikáciu programov ako nevhodných a neprístupných do 18 rokov a vymedzujú ich časové zaradenie. Žalovaný je toho názoru, že požiadavka legality obmedzenia slobody prejavu žalobcu bola v predmetnom správnom konaní nepochybne naplnená a vyvodenie administratívnoprávnej zodpovednosti pre porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. (v znení zákona č. 342/2012 Z. z.) je v súlade správnym poriadkom Slovenskej republiky, ako aj sústavnými princípmi.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 06.05.2014 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. RL/006/2014 zo dňa 28.01.2014.

28. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

30. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

31. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

32. Podľa § 453 ods. 1 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti; to neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý kasačnou sťažnosťou nebol dotknutý.

33. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

34. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/98/2014-39 zo dňa 16.11.2016, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Kasačný súd z obsahu predloženého spisového materiálu zistil skutkový stav tak, ako bol podrobne opísaný v rozsudku krajského súdu a preto naň v celom rozsahu odkazuje.

35. Úlohou kasačného súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, ako aj či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

36. Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ programovej služby je povinný zohľadniť vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých a zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom.

37. Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

38. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

39. Podľa § 3 ods. 1, § 36 ods. 2, § 71 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

40. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

41. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

42. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

43. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

44. Podľa § 2 ods. 1, písm. a/ vyhlášky zvukové záznamy umeleckého výkonu a programy alebo iné zložky rozhlasovej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú vulgárny jazyk alebo obscénne vyjadrovanie.

45. Podľa § 2 ods. 3 vyhlášky obsah zvukových záznamov umeleckých výkonov a programov alebo iných zložiek rozhlasovej programovej služby sa posudzuje z hľadiska kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v slovesnom diele alebo hudobnom diele, programe alebo inej zložke, spôsobu a formy vyjadrenia vzhľadom na charakter a druh diela, umeleckého a morálneho posolstva diela, ako aj z hľadiska intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v texte slovesného alebo hudobného diela, programe alebo inej zložke rozhlasovej programovej služby.

46. Podľa § 2 ods. 4, veta prvá vyhlášky obsah každého zvukového záznamu umeleckého výkonu a programu alebo inej zložky rozhlasovej programovej služby sa klasifikuje samostatne.

47. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 22.00 a 06.00 hodinou.

48. Kasačný súd má z obsahu súdneho spisu preukázané, že v predmetnej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania zo dňa 10.09.2013, ktoré bolo doručené žalobcovi dňa 14.10.2013 spolu s výzvou, aby sa v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Dňa 23.10.2013 bola Rade listom zaevidovaným pod č. 4932/2013 doručená žiadosť účastníka konania o predĺženie lehoty na vyjadrenie spolu so žiadosťou o zaslanie monitorovacej správy a ďalších podkladov zhromaždeným v správnom konaní č. 309-PLO/O-4374/2013 formou e-mailu alebo osobným prevzatím. Rada zaslala účastníkovi konania pracovný materiál Kancelárie Rady ako prílohu e-mailu č. 5125/2013, ktorý bol účastníkovi konania zaslaný 05.11.2013 a zároveň mu v ňom oznámila, že kópiu záznamu vysielania programu J... zo dňa 17.07.2013 o cca 14:00 hod. odvysielaný na programovej službe L. si môže prísť prevziať osobne, v ktorýkoľvek pracovný deň v čase od 09:00 - 15:30 hod. po predošlom oznámení právneho a licenčného odboru a tiež mu Rada oznámila, že prepis/popis skutkového stavu mu bol zaslaný ako príloha oznámenia o začatí predmetného správneho konania. V liste bol zároveň požiadaný, aby sa vyjadril do 10 dní odo dňa doručenia predmetného listu.

49. Žalobca spochybňoval proces zisťovania skutkového stavu samotnou žalovanou ako kolektívnym orgánom, z dôvodu nezabezpečenia dostatočných podkladov pre rozhodnutie, predovšetkým pokiaľ ide o zrozumiteľnosť textu piesne pre maloletého diváka, či nevhodnosť textu piesne podľa vyhlášky a jej zaradenie do príslušného vysielacieho času.

50. Zo spisového materiálu, predovšetkým zo zvukovej nahrávky obsahujúcej program J. v inkriminovanom čase, teda dňa 17.07.2013 o cca 14.00 hod., má kasačný súd za preukázané, že predmetná pieseň odznela, tak ako to uvádza žalovaná. Text piesne obsahuje podľa názoru najvyššieho súdu slová, ktoré možno jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností zaradiť pod pojem vulgárny jazyk, a teda zvukový záznam predmetnej piesne je nutné klasifikovať ako nevhodný a neprípustný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Najvyšší súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že pieseň S. obsahuje vulgárne slová len v minimálnom množstve. V zvukovom zázname piesne S. tak, ako odznela v programe J... dňa 17.07.2013 sa vyskytuje viacero vulgárnych slov, ktoré sú nesporne nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Odvolávanie sa na počet, resp. množstvo vulgárnych slov v odvysielanom zvukovom zázname nemá v konečnom dôsledku žiadnu relevanciu, nakoľko v citovaných ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z. či vyhlášky, sa vhodnosť zvukového záznamu pre konkrétnu vekovú skupinu neodvíja od množstva použitých vulgárnych slov. Rozhodujúce je, či konkrétny zvukový záznam obsahuje vulgárne slová.

51. K zrozumiteľnosti textu piesne odvysielanej navrhovateľkou najvyšší súd uvádza, že prevažná väčšina vulgárnych slov je v piesni zrozumiteľná a rozpoznateľná aj poslucháčmi vekovej skupiny maloletých do 18 rokov. Žalobca argumentuje tým, že text piesne znie v slangu americkej subkultúry,

resp. že ide o rapovú pieseň s rýchlo hovoreným textom, a teda väčšine textu nebude rozumieť ani dospelá osoba s dobrou znalosťou anglického jazyka. Uvedený argument žalobca nepodložil žiadnym relevantným dôkazom. Aj samotný žalobca v odvolaní uznáva, že určité slová z textu piesne sú zrozumiteľné.

52. Opätovne teda najvyšší súd konštatuje, že nie je rozhodujúce, či je zrozumiteľné jedno vulgárne slovo alebo všetky obsiahnuté v konkrétnej piesni, rozhodujúca je samotná prítomnosť vulgarizmov a ich negatívny vplyv na vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Žalobca sa odvoláva aj na § 2 ods. 3 vyhlášky, a teda že text piesne je potrebné posudzovať v kontexte a nie jednotlivo, avšak vulgárne slovo má ten istý zmysel či význam, bez ohľadu na kontext celého textu piesne.

53. Pokiaľ ide o samotný preklad odvysielaného textu piesne S. z jazyka anglického do jazyka slovenského, najvyšší súd má za to, že na preklad vulgárnych slov, o ktorých použitie v predmete tohto sporu ide, nie je potrebný preklad prekladateľom zapísaným v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Nejedná sa totiž o preklad úradnej listiny, či súdnej písomnosti. Na preklad vulgárnych slov použitých v texte odvysielanej piesne postačuje preklad predložený žalovaným.

54. Žalobca poukazuje, resp. spochybňuje spôsob zabezpečenia textu piesne žalovaným a uvádza, že pre zabezpečenie dostatočného a zákonného podkladu pre rozhodnutia mala odporkyňa získať od autora (vydavateľa) piesne originálny text.

55. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že jeho súčasťou je aj nahrávka programu J.... programovej služby L. zo dňa 17.07.2013 v čase od cca 14:00 hod. do 18:48 hod., t. j. v inkriminovanom čase. Žalovaná následne vykonala prepis odvysielaného textu piesne S. zo zvukového záznamu do písomnej podoby, čo je plne v súlade so zásadou písomnosti správneho konania. Bolo by absolútne v rozpore so zásadou hospodárnosti konania žiadať od autora piesne originálny text piesne, keďže pre rozhodujúce posúdenie vhodnosti piesne S. pre konkrétnu vekovú skupinu a jej časového zatriedenia je rozhodujúci text piesne, ktorý bol v inkriminovanom čase odvysielaný žalobcom a tento text je aj prepísaný do písomnej podoby a preložený do slovenského jazyka.

56. Žalovaný v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku zaslal žalobcovi oznámenie o začatí správneho konania, ktorého súčasťou bol aj prepis odvysielaného textu piesne s prekladom do slovenského jazyka, pričom navrhovateľka mala možnosť sa k uvedenému vyjadriť. V stanovisku k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 04.11.2013 však žalobca nijakým spôsobom nenamieta prepis textu piesne ani jej preklad, nenavrhuje vykonať ďalšie dôkazy zaobstaraním originálneho textu piesne.

57. Pokiaľ ide o ochranu maloletých, vyhláška obsahuje podrobnú úpravu označovania zvukových diel, ako aj ich klasifikáciu ako nevhodných a neprístupných pre vekové skupiny maloletých do 18, 15, 12 a 7 rokov. Zákon č. 308/2000 Z. z. ako aj vyššie uvedená vyhláška sú každému dostupné, nakoľko sú uverejnené v Zbierke zákonov a ich ustanovenia sú formulované dostatočne presne a zrozumiteľne. Najvyšší súd považuje v tejto súvislosti za vhodné pripomenúť, že vplyv na morálku spoločnosti a jej jednotlivých členov, t. j. aj maloletých majú médiá v čoraz väčšom rozsahu. Práve z tohto dôvodu by však malo byť pre navrhovateľa vlastné, aby vo svojom vysielaní vylúčil používanie vulgarizmov či neslušných slov, nakoľko tieto sú spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo, že práve maloletí si osvoja určitý model správania, bez toho, aby porozumeli a vnímali nevhodnosť tohto ich následného osvojeného konania. Na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť ani konštatovanie navrhovateľa, že vulgarizmy boli v odvysielanej piesni použité v minimálnom množstve, resp. že použité vulgarizmy nie sú zrozumiteľné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

58. Žalobca v kasačnej sťažnosti namieta ústavnosť rozhodnutia ako aj konania odporkyne a má za nepochybné, že rozhodnutie žalovanej je obmedzením práva podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky.

59. Podľa čl. 26 ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý

má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

60. Ústava Slovenskej republiky v citovanom čl. 26 garantuje slobodu prejavu, avšak toto právo nie je garantované absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky obsahuje podmienky obmedzenia pre slobodu prejavu.

61. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitujúce klauzuly v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 472/2012 z 10. januára 2013).

62. Rozhodnutie súdu v takomto prípade musí vychádzať zo zásady proporcionality, byť vyvážené a do práva na slobodu prejavu zasahovať, len ak je to nevyhnutné. Čl. 26 ods. 4 Ústavy a čl. 10 ods. 2 Dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“.

63. Najvyšší súd konštatuje, že právo na slobodu prejavu bolo obmedzené na základe zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý zakotvuje potrebu ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, čím sa naplnia požiadavka legality a legitimacy. Pri posúdení kritéria proporcionality je potrebné brať ohľad na cieľ uvedený v čl. 26 ods. 4 Ústavy, čo je ochrana mravnosti a to takým vhodným opatrením, aby došlo k naplneniu uvedeného cieľa. Sankcionovanie žalobcu zo strany žalovaného za porušenie jej povinnosti uvedenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. odvysielaním predmetného programu, ktorý obsahoval vulgárne slová, ktoré boli náležite zistené a ktoré vyplývajú z riadne zisteného skutočného stavu je možné hodnotiť a sa javí tak, že uvedené kritérium proporcionality naplnia.

64. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení dôvodov, vznesených v kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Kasačný súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

65. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

66. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a zvrátiť výsledok súdneho prieskumu zákonnosti.

67. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky

žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

68. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že kasačnému sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní. Žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona vyplýva len v prípade, ak ich náhradu možno spravodlivo požadovať, čo podľa kasačného súdu v danej veci nebolo splnené.

69. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.